

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ בְּהַר – בְּחֻקוֹתַי ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ח - חלק כ'

קונטרס 530

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

הַמְּשִׁיחַ

וְהַזֹּהַר

הַמְּשִׁיחַ מְחַכֵּה שְׁנֵי לְמַד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ

בְּהַאי סֵפֶר הַזֹּהַר,

יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעֵידָה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א
ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע לפ"ק

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

אל כבוד אברכי הכוללים החשובים ובהנחי ה'שיבות הקדושות ש'חיו,
אשר עליכם עומד העולם ואתם בבחינת "השומרים" האמתיים. (ירושלמי חגיגה ו:)

המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תגל ותדמע מגדל הצרות הפטריות והקללות רח"ל. נדוע מאמרי חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לה יום שקללתו מרבה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "כבשה נוראה רח"ל" ששומדת בין שבעים וארבעים (שבעים אמות). וכמדומה שכבר הגענו למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסלכתה לראשי ביום נשק (תהלים פ"ד קמ), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי יבמות עח.).

אך יש לנו עצה אחת יעוצה "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוה"ק בשמחה, אשר ברחו לעצור כל פרענות ולהשפיע כל הברכות ברוחניות ובגשמיות, וכדוע תקנת הרמח"ל זי"ע ללמוד הזוה"ק ברציפות – ש'מציל מן הפרענות – ומביא הגאולה (עין ספר אור הזוהר פ"ה, וכן הובא בספר "תורתו מגו לנו").

לחיי ידוע שלל המסומים את ספר הזוהר הקדוש בבחינת "כנישתא חדא" (זוה"ק) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים (שיר השירים ד, ד) – עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומניד באה הגאולה בב"א.

ולפי זה מתבאר הטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדיון". – על כן פנו בבקשה לראשי השיבות ולראשי הכוללים, להרשות לכם להקדיש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללמוד הזוה"ק בשמחה, ובנדאי יסכימו עמכם, כמו שכבר נודע המציאות בהרבה ישיבות וכוללים שבה עשו. וכדוע דכל דבר שבקדשה כדי שיצליח צריך קודם אתערוותא דלתתא (עין זוה"ק פרשת לה לה דף ע"ו:). וכל המעלות האדירות שנאמרו במעלת הלימוד והקריאה הזוה"ק הם גם כמי שאינו מבין כלל את אשר הוא קורא – כמשל ההולך אל הרופא, אינו צריך להבין ברפואה כדי להתרפא. כן הלימוד הזוה"ק הגם שאינו מבין עצם הלימוד כוחו גדול ועצום "ובונה בשמים עליותי", ועל ידי כן נגאל במהרה בקרוב, כי עת צרה היא לעקב וממנה יושע – יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבעים נפש, ושבעים גימטריה סוד – דע"י לימוד התורה – שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זוה"ק – ש'נגד סו"ד, ובה נקרא אב של שבעים נפש, נצאל משבעים אמות העולם – ועוד כדוע יעקב כמלוי אמתיות כזה: יו"ד עין" קו"ף וי"ו בי"ת, גימטריה 770 – שהשנה תש"ע – וממנה – מלכ סגלת לימוד הסוד יושע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") – זכרו! בנדנו בדבר! – "הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלף והצער לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיה ס, כב) בב"א.

א) תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) – ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עיינין דלא מסתפלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א דף כ"ח). – אינו דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי ל' מינה, ואשתתרת ב' בישה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. (תיק"ז ת"ל).

להפלי בשניהם, להיות עבד וכן, להתעטר בקדוש ברוך הוא. ומהו? זו עבודת התפלה, שצריך להיות בה עבד וכן, להפלי בדרגות העלינות הללו. לעבד ולהתקין תפלה בסוד של עבד, לעבד את העבודה של תקון העולמות, ולהדביק רצונו בסודות החכמה, להתדבק ברבו בגגזים עליונים כראוי.

בן נדבק תמיד באביו ללא פרוז פלל, אין מי שימחה בידו. העבד עושה עבודת רבו ומתקין תקוני העולם. מי שיהיה שניהם בכלל אחד, בחבור אחד, זהו אדם שמתקין את סוד כל האמונה בכלל אחד, ללא פרוז פלל, ומחבר את הכל כאחד. זהו בן אדם שהקדוש ברוך הוא מכריז עליו בכל אותם חילות ומחנות של כל העולמות ובכל אותם הרקיעים: הזהירו בפלוני נאמן בית המלך, שפל גגזי רבו בידו. אשריו בעולם הזה, ואשריו בעולם הבא.

מאותו יום והלאה נודע האדם ונרשם בכל העולמות. בשעה שצריך, כל החילות והמחנות פלם מזהרים להיות אצלו, והקדוש ברוך הוא לא רוצה אלא אותו בלבדו. וקול מתעורר: ראוי הוא ליחיד להיות אצל היחיד ולהתעסק יחיד ביחיד.

והסוד של שתי הדרגות האלו מצאנו בכסוק אחד, שכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ויאמר לי עבדי אתה - הרי עבד. ישראל - הרי בן. שפאשר הם כלל אחד, אז כתוב אשר בך אתפאר. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלך ה' לעולם אמן ואמן.

למהוי עבד וכן, לאתעטרא ביה בקודשא בריך הוא. ומה איהו. דא פולחנא דצלותא, דאצטריף למהוי בה עבד וכן, לאתפללא בדרגין עלאין אלין. למפלח ולאתקנא צלותא ברזא דעבד, למפלח פולחנא דתקונא דעלמין. ולא תדבקא רעותיה ברזין דחכמתא, לאתדבקא במאריה בגניזין עלאין פדקא חזי. בן אתדבק תדיר באבוי בלא פרוזא כלל, לית מאן דימחי בידיה. עבד, עביד פולחנא דמאריה, ואתקין תקוני עלמא. מאן דהוי תרווייהו בכללא חדא, בחבורא חדא, דא איהו בר נש דאתקין רזא דכל מהימנותא בכללא חדא, בלא פרוזא כלל, ומחבר פלא כחדא. דא איהו בר נש, דקודשא בריך הוא אכריז עלוי בכל אלין חזילין ומשריין דכל עלמין, ובכל אינון רקיעין, אזדהרו בפלגיא מהימנא דבי מלפא, דכל גגזי דמאריה בידיה. זכאה איהו בהאי עלמא, וזכאה איהו בעלמא דאתי.

מההוא יומא ולהלאה, אשתמודע בר נש, ואתרשים בעלמין פלהו. בשעתא דאצטריף כל חילין ומשריין פלהו אזדהרן למהוי גביה, וקודשא בריך הוא לא בעי אלא איהו בלחודוי. וקלא אתער, יאות הוא ליחיד למהוי גביה דיחיד, ולא תעסקא יחיד ביחיד. ורזא דתריין דרגין אלין, אשפחנא בחד קרא, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ויאמר לי עבדי אתה, הא עבד. ישראל הא בן. דכד אינון פללא חדא, פדין כתיב אשר בך אתפאר. ברוך ה' לעולם אמן ואמן ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

פְּרִשְׁת בְּחַקְתִּי

אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְגו'. (ויקרא כ"ו) רַבִּי חֵיִיא פִּתַח, עֲמִי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵב בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב וּמָה עָנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר וְגו'. עֲמִי זָכַר נָא, זַפְאָה חוּלְקָא דְעֵמָא דָא, דְמֵאֲרִיִּהוּן אוֹכַח לֹון הַכִּי. עֲמִי זָכַר נָא, אָף עַל גַּב דְאֵתוּן סְטָאן מֵאוֹרְחִי, עֲמִי אֵתוּן, דְלָא בְעִינָא לְמַעַבְד לְכוּ כְעוֹבְדֵיכּוּ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, זַפְאָה חוּלְקָא דְעֵמָא, דְמֵאֲרִיִּהוּ אָמַר לֹון, (מִיכָה ו) עֲמִי מָה עֲשִׂיתִי לָךְ וּמָה הִלְאִיתִיךָ עָנָה בִּי. מַה יַעֲזֵב בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב. בְּכַמָּה מְלִין וְעוֹבְדִין אָמַר לְשִׁיצָאָה לְכוּ מַעְלָמָא, וּכְמָה חֲרִשִׁין אֵתְעַר לְקַבְלֵיכּוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָמַר לֹון קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, זְכוֹר נָא. וְוִי דֵאֲנָן צוֹוּחִין בְּכָל יוֹמָא, וְגַעֲיִנָן וּבְכִינָן, (אִיכָה ה) זְכוֹר יְי' מָה הִיָּה לָנוּ. (תְּהִלִּים קלו) זְכוֹר יְי' לְבַנֵּי אָדוּם, וְלָא בְעִי לְאִשְׁגַּחָא עֲלָנָא, הוּא אָמַר לָן בְּבַעוּ זְכוֹר נָא, אִין נָא אֵלָא לְשׁוֹן בְּעוֹתָא, וְאֲנָן לָא אִשְׁגַּחְנָא בֵּיהּ, כְּגוֹוְנָא דָא אֲנָן צוֹוּחִין, זְכוֹר יְי' מָה הִיָּה לָנוּ, זְכוֹר יְי' לְבַנֵּי אָדוּם, (תְּהִלִּים עד) זְכוֹר עֲדַתְךָ קְנִיתָ קָדָם, (תְּהִלִּים קו) זְכַרְנִי יְי' בְּרַצּוֹן עַמְךָ, וְלָא בְעִי לְאִשְׁגַּחָא עֲלֹן.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, וְדָאִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אִשְׁגַּח עֲלֵן תְּדִיר, וְדַכִּיר לָן, אִי לָאו דָאִיהוּ אִשְׁגַּח כְּהוּ בְיִשְׂרָאֵל, וְדַכִּיר לֹון, לָא יְקוּמוּן חַד יוֹמָא בְּגִלוֹתָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כו) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲרִיִּיָּהֶם וְגו'. (דף ק"ב ע"א) קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לָא עָבִיד לָן כְּעוֹבְדֵינָא.

הָא חֲזִי, בְּלֶק חֲפִים הוּוּ, וְרַב חֲרִשִׁין כְּעוֹבְדֵי יְדוּי, יְתִיר מִן בְּלַעַם. וְהַכִּי אוֹלִיפְנָא כָל

פְּרִשְׁת בְּחַקְתִּי
אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְגו'. רַבִּי חֵיִיא פִּתַח, (מִיכָה ו) עֲמִי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵב בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב וּמָה עָנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר וְגו'. עֲמִי זָכַר נָא, אִשְׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל הָעַם הַזֶּה שְׂרַבּוֹנָם מוֹכִיחַ אוֹתָם כֶּף. עֲמִי זָכַר נָא, אָף עַל גַּב שְׂאֵתָם סוֹטִים מִדְּרָכֵי - עֲמִי אֵתָם, שְׂאִינִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת לָכֶם כְּמַעֲשֵׂיכֶם.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִשְׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל הָעַם שְׂרַבּוֹנָם אוֹמַר לָהֶם: עֲמִי מָה עֲשִׂיתִי לָךְ וּמָה הִלְאִיתִיךָ עָנָה בִּי. מַה יַעֲזֵב בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב. בְּכַמָּה דְבָרִים וּמַעֲשִׂים אָמַר לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם מִהָעוֹלָם, וּכְמָה כְּשִׁפִּים עוֹרֵר כְּנַגְדְכֶם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: זָכַר נָא. אוֹי שְׂאֵנוּ צוֹוּחִים בְּכָל יוֹם, וְגוֹעִים וּבוֹכִים, (אִיכָה ה) זְכוֹר ה' מָה הִיָּה לָנוּ, (תְּהִלִּים קלו) זְכוֹר ה' לְבַנֵּי אָדוּם, וְלָא רוֹצֵה לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵינוּ, הוּא אָמַר לָנוּ: בְּכַלְשָׁה זָכַר נָא. אִין נָא אֵלָא לְשׁוֹן בְּקִשָּׁה, וְאֲנִי לֹא הִשְׁגַּחְנִי בּוֹ. כְּמוֹ כֵן אֲנוּ צוֹוּחִים: זְכוֹר ה' מָה הִיָּה לָנוּ, זְכוֹר ה' לְבַנֵּי אָדָם, (שִׁמְעוּ) זְכוֹר עֲדַתְךָ קְנִיתָ קָדָם, (שִׁמְעוּ) זְכַרְנִי ה' בְּרַצּוֹן עַמְךָ, וְלָא רוֹצֵה לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵינוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, וְדָאִי שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ עֲלֵינוּ תְּמִיד וְזוֹכֵר אוֹתָנוּ, שְׂאֵם הוּא לֹא לְשַׁגִּיחַ עַל יִשְׂרָאֵל וְזוֹכֵר אוֹתָם, לֹא יַעֲמִדוּ יוֹם אֶחָד בְּגִלוֹת. זְהוּ שְׂכַתוּב (ויקרא כו) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲרִיִּיָּהֶם וְגו'. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינִי עוֹשֶׂה לָנוּ כְּמַעֲשֵׂינוּ.

כֹּא רָאִה, בְּלֶק חֲכָם הִיָּה, וּגְדוּל הַמְּכַשְׁפִּים כְּמַעֲשֵׂי יְדִיו יוֹתֵר מִבְּלַעַם. וְכֶף לְמַדְנִי, כָּל מַה

מַה דְּבַעֵי בַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא כְּפוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּעִי לְאֵתְעַרָא

שְׂרֹצָה בֵּן אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה
בְּעִבּוּדֵי הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, צָרִיף
לְעוֹרֵר בְּמַעֲשֵׂה לְמִטָּה. שְׂבַמְעֵשָׂה
שֶׁלֹמְטָה מִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה לְמַעְלָה,
וְהַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה צָרִיף בְּקִדְשָׁה,
וְהָרִי פְרָשׁוּהָ. וּבְמִקּוֹם שְׂאִין
מַעֲשָׂה, יֵשׁ דְּבוּר. וּבְדְבוּר הַפֶּה
תְּלוּי הַמַּעֲשֵׂה, לְעוֹרֵר לְמַעְלָה.
כְּמוֹ שְׂצָרִיכִים לְעוֹרֵר קִדְשָׁה
עֲלִיּוֹנָה בְּמַעֲשֵׂה וּבְדְבוּר, כִּף גַּם
אוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּד הַטְּמֵאָה
צָרִיכִים לְעוֹרֵר אֶת הַצַּד שְׂלֵהֶם
בְּמַעֲשֵׂה וּבְדְבוּר הַפֶּה.

וְאִיךָ עַל גַּב שְׂבַלְעִים הִיָּה הַגְדוֹל
מִכָּל מִכְשָׁפֵי הָעוֹלָם - מִכְשָׁף
עֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ הִיָּה בְּלָק. בְּקֶסֶם הִיָּה
בְּלָק גְּדוֹל מִכָּל הַחֲכָמִים, וּבְלָעִם
בְּנַחֲשׁ (וְהָרִי פְרָשׁוּהָ). קֶסֶם וְנַחֲשׁ שְׂתִי
דְרָגוֹת הֵן. קֶסֶם תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂה,
נַחֲשׁ לֹא תְלוּי בְּמַעֲשֵׂה, אֲלֵא
בְּהַסְתַּכְלוּת וּבְדְבוּר הַפֶּה, וְאִז
מְעוֹרְרִים עֲלֵיו רוּחַ טְמֵאָה
לְהַתְּלַבֵּשׁ בָּהֶם, וְעוֹשֶׂה מֵה
שְׂעוֹשֶׂה.

וְיִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים לֹא כִּף, אֲלֵא
כִּלְמֵי קְדוּשִׁים, וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם
לְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם רוּחַ קְדוּשָׁה, כְּמוֹ
שְׂנַאֲמֵר (יִשְׁעִיה לֵב) עַד יַעֲרָה עֲלֵינוּ
רוּחַ מְמָרוּם. וְעַל זֶה כְּתוּב, (בְּמִדְבָר
כ) כִּי לֹא נַחֲשׁ בִּיעֻקֵּב וְלֹא קֶסֶם
בְּיִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרֵי הֵם אֲחוּזִים בְּצַד
הַקְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה. וּמַעֲשֵׂיהֶם
בְּקִדְשָׁה פָאִים, וּקְדוּשָׁה מִתְעוֹרֵרֵת
עֲלֵיהֶם וּמִתְלַבְּשִׁים בָּהּ.

וְכֹא רָאָה, בְּקֶסֶם הִיָּה בְּלָק גְּדוֹל
מִכָּל הַחֲכָמִים, וּבְלָעִם בְּנַחֲשׁ.
וְעַל זֶה, בְּשַׁעֲה שְׂרֹצָה בְּלָק
לְהַתְּחַבֵּר עִמּוֹ, מֵה כְּתוּב? (שם כב)
וַיִּלְכּוּ זְקֵנֵי מוֹאֵב וְזְקֵנֵי מִדְיָן
וּקְסָמִים בְּיָדָם. (וּבְלָעִם מַעֲשֵׂי בְנַחֲשׁ)
בֹּא רָאָה, בְּדְבוּר הַפֶּה הִיָּה בְּלָעִם
גְּדוֹל מִכָּל הַמְּכַשְּׁפִים שֶׁל הָעוֹלָם,
וּבְהַסְתַּכְלוּת אוֹתוֹ נַחֲשׁ הִיָּה יוֹדֵעַ
לְכַנּוֹן אֶת הַשַּׁעֲה, וְעַל זֶה רָצָה בְּלָק
לְהַשְׁלִים דְּבָר (הַכֵּל) קֶסֶם וְנַחֲשׁ.

בְּעוֹבְדָא דְלִתְמָא. דְּבְעוֹבְדָא דְלִתְמָא, אֲתַעֲר
עוֹבְדָא לְעִילָא, וְעוֹבְדָא דָא בְּעֵי בְּקִדְשָׁה, וְהָא
אוּקְמוּהָ. וּבְאַתְר דְּלִית עוֹבְדָא, אִית מְלָה,
וּבְמְלָה דְפּוּמָא, תְּלִיָא עוֹבְדָא, לְאַתְעֲרָא
לְעִילָא. כְּמָה דְּבְעִינָן לְאַתְעֲרָא קְדוּשָׁה עֲלָאָה,
בְּעוֹבְדָא וּבְמְלָה. הָכִי נִמְי אֵינּוֹן דְּאַתְיִין
מִסְטְרָא דְמִסְאַבוּתָא, בְּעִיִין לְאַתְעֲרָא סְטְרָא
דְּלֵהוּן, בְּעוֹבְדָא וּבְמְלָה דְפּוּמָא.

וְאִיךָ עַל גַּב דְּבַלְעִים חֲרָשָׁא הוּוּה רַב מִכָּל חֲרָשִׁין
דְּעֲלָמָא, חֲרָשָׁא עֲלָאָה מִנִּיה הוּוּה בְּלָק.
בְּקֶסֶם הוּוּה בְּלָק רַב מִכָּל חֲפִימִין. וּבְלָעִם בְּנַחֲשׁ
(וְהָא אוּקְמוּהָ). קֶסֶם וְנַחֲשׁ תְרִין דְרָגִין אֵינּוֹן, קֶסֶם
תְּלִיָא בְּעוֹבְדָא. נַחֲשׁ לֹא תְלִיָא בְּעוֹבְדָא אֲלֵא
בְּאַסְתַּפְלוּתָא, וּבְמְלָה דְפּוּמָא. וּבְכִדִין מִתְעֲרִין
עֲלֵיהוּ רוּחָא מִסְאַבָּא, לְאַתְלַבְּשָׁא בְהוּ, וְעַבִיד
מֵה דְעַבִיד.

וְיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין לֹאוּ הָכִי, אֲלֵא כִּלְהוּ קְדִישִׁין,
וְכָל עוֹבְדֵיהוּ לְאַתְעֲרָא עֲלֵיהוּ רוּחָא
קְדִישָׁא. כְּמָה דְאַתְ אָמֵר, (יִשְׁעִיה לֵב) עַד יַעֲרָה
עֲלֵינוּ רוּחַ מְמָרוּם. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בְּמִדְבָר כג) כִּי
לֹא נַחֲשׁ בִּיעֻקֵּב וְלֹא קֶסֶם בְּיִשְׂרָאֵל, דְּהָא אֵינּוֹן
בְּסְטְרָא דְקְדוּשָׁה עֲלָאָה אֲחִידָן. וְעוֹבְדֵיהוּ
בְּקְדוּשָׁה אֲתוּ, וּקְדוּשָׁה מִתְעֲרִי עֲלֵיהוּ
וּמִתְלַבְּשָׁן בָּהּ.

וְהָא חֲזִי, בְּקֶסֶם הוּוּה בְּלָק רַב מִכָּל חֲפִימִין,
וּבְלָעִם בְּנַחֲשׁ. וְעַל דָּא בְּשַׁעֲתָא דְבַעָא
בְּלָק לְאַתְחַפְרָא עִמִּיה, מֵה כְּתִיב (בְּמִדְבָר כב) וַיִּלְכּוּ
זְקֵנֵי מוֹאֵב וְזְקֵנֵי מִדְיָן וּקְסָמִים בְּיָדָם. (וּבְלָעִם
עוֹבְדֵי בְנַחֲשׁ) תָא חֲזִי, בְּמְלָה דְפּוּמָא הוּוּה בְּלָעִם
רַב מִכָּל חֲרָשִׁין דְּעֲלָמָא, וּבְאַסְתַּפְלוּתָא דְהוּוּה
נַחֲשׁ, הוּוּה יוֹדֵעַ לְכַוּנָא שַׁעֲתָא. וְעַל דָּא בַעָא
בְּלָק לְאַשְׁלָמָא מְלָה (כ"א כָּלָא) קֶסֶם וְנַחֲשׁ.

לְכַנּוֹן אֶת הַשַּׁעֲה, וְעַל זֶה רָצָה בְּלָק לְהַשְׁלִים דְּבָר (הַכֵּל) קֶסֶם וְנַחֲשׁ.

אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, רְשָׁע, הָא קְדָמוּךְ בְּנִי. עוֹבְדָא אִית בְּגוּוּיָהוּ, דְכָל סְטָרִין בִּישׁוּן וְזִינִין בִּישׁוּן וְחֲרָשִׁין דְעֲלָמָא לֹא יִכְלִין לְקַרְבָּא בַּהֲדִיָּיהוּ, דְכֻלְּהוּ עֲרָקִין מְקַמִּיה. וּמֵאִי אִיהוּ. אֲהֵל מוֹעֵד, וּמֵאֲנִי קְדָשָׁא, וְשִׁמוּשֵׁי מְקַדְשָׁא, וּקְטָרֵת בּוֹסְמִין, דְקָא מְבַטֵּל כָּל רִתְחָא וְרוּגְזָא דְעֲלָמָא, דְלַעֲלִיא וְתַתָּא, וְעֲלוּן וְקַרְבָּנִין בְּכָל יוֹמָא, וְתָרִי מְזַבְּחוֹת, לְמַעַבְד עוֹבְדָא מְזַבְּחוֹת, וְשִׁלְחָן וְלַחֵם הַפָּנִים, וְאֵת הַפִּיּוֹר וְאֵת פְּנֹו, וְכַמְּה שְׁמוּשֵׁין לְעוֹבְדָא, לְמַלְה דְפּוּמָא, הָאָרֶן וְתָרִי לּוּחִיָּא דְאוּרִיָּתָא, וְאֲהָרֶן לְכַפָּרָא עַל עֲמָא בְּצִלוֹתָא בְּכָל יוֹמָא. בִּיּוֹן דְאַשְׁגַּח הֵהוּא רְשָׁע בְּהָא, אָמַר כִּי לֹא נַחַש בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. מֵאִי טַעְמָא. יי' אֱלֹהֵיו עֲמוֹ וְתַרְוַעַת מְלַךְ בּוּ.

אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְשָׁע, הָרִי קְדָמוּךְ בְּנִי. מַעֲשֵׂה יֵשׁ בְּתוֹכְכָם שְׁכַל הַצְּדִידִים הָרָעִים וְהַמִּינִים הָרָעִים וְכַשְׁפֵּי הָעוֹלָם לֹא יִכְלִים לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, שְׁכַלְכֶם בּוֹרְחִים מִלְּפָנָיו. וּמֵהוּ? אֲהֵל מוֹעֵד, וּבְגָדֵי קְדָשׁ, וְשִׁמוּשֵׁי הַמְּקַדָּשׁ, וּקְטָרֵת הַבִּשְׁמִימִים, שְׁמַכְשֵׁלֵת כָּל רִתְחָה וְרוּגְזָא שֶׁל הָעוֹלָם שְׁלַמְעֵלָה וְלַמְטָה, וְעוֹלוֹת וְקַרְבָּנוֹת בְּכָל יוֹם, וְשִׁנֵּי מְזַבְּחוֹת, לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה מְזַבְּחוֹת, וְשִׁלְחָן וְלַחֵם הַפָּנִים, וְאֵת הַפִּיּוֹר וְאֵת פְּנֹו, וְכַמְּה שְׁמוּשֵׁים לַמַּעֲשֵׂה, לְדַבּוּר הַפִּה, הָאָרֶן וְשִׁנֵּי לִוְחוֹת הַתּוֹרָה, וְאֲהָרֶן לְכַפֵּר עַל הָעֵם בְּתַפְלָה בְּכָל יוֹם. בִּיּוֹן שְׁהַשְׁגִּיחַ אוֹתוֹ רְשָׁע בְּזָה, אָמַר כִּי לֹא נַחַש בְּיַעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. מֵה הַטַּעַם? ה' אֱלֹהֵיו עֲמוֹ וְתַרְוַעַת מְלַךְ בּוּ.

וְעַל דָּא עַמֵּי זְכָר נָא, בְּבַעוּ מַנְיִיכוּ, הוּו דְכִירִין הֵהוּא זְמַנָּא דְאַתְחַבְרוּ בְּלֶק וּבְלַעַם לְשִׁיצָאָה לְכוּ, וְלֹא יִכִּילוּ, דְאַנָּא אֲחִידָנָא בְכוּ, פֶּאפֶּא דְאַחִיד בְּבָרִיה, וְלֹא שְׂבִיק לִיה בִּידָא דְאַחֲרָא. מִן הַשְּׁטִים וְעַד הַגְּלָגֶל, מֵאִי דָא לְקַבִּיל דָּא. אֲלֵא אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּבַעוּ מַנְיִיכוּ, הוּו דְכִירִין כָּל זְמַנָּא דְהוּיִתוּן אֲחִידוּן בִּי, וְלֹא יִכִּיל הֵהוּא רְשָׁע בְּחֲרָשׁוּי וּקְסָמוּי לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיכֹו. בִּיּוֹן דְשִׁבְקִתוּן יְדֵיכֹו לְאַחְדָּא בִי, וְהוּיִתוּן בְּשְׁטִים, מֵה כְּתִיב. (במדבר כה) וַיֹּאכֵל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְאַלְהֵיהֶן. בְּגִלְגָּל, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (הושע יב) בְּגִלְגָּל שְׁוֹרִים זַבְּחוּ, וּכְדִין שְׁלִטוּ בְכוּ שְׁנֵאִיכוּן.

וְעַל זֶה עַמֵּי זְכָר נָא, בְּבַקְשָׁה מְכַס, זְכָרוּ אוֹתוֹ זְמַן שְׁהִתְחַבְרוּ בְּלֶק וּבְלַעַם לְהַשְׁמִידְכֶם וְלֹא יִכִּילוּ, שְׁאֲנִי אֲחִידִי בְכֶם כְּמוֹ אֲב שְׁאוֹחַז אֵת בְּנוֹ וְלֹא מְשֹׁאֵר אוֹתוֹ בְּיַד אַחֵר. מִן הַשְּׁטִים עַד הַגְּלָגֶל, מֵה זֶה לַעֲמַת זֶה? אֲלֵא אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִשְׂרָאֵל, בְּבַקְשָׁה מְכַס, תְּהִיוּ זוֹכְרִים כָּל זְמַן שְׁהִיִּיתֶם אֲחוּזִים בִּי, וְלֹא יִכִּיל אוֹתוֹ רְשָׁע בְּכַשְׁפֵּיו וּקְסָמֵיו לְשִׁלְטַת עֲלֵיכֶם. בִּיּוֹן שְׁעוֹבְתֶם אֵת יְדֵיכֶם מִלְּאַחוֹז בִּי וְהִיִּיתֶם בְּשְׁטִים, מֵה כְּתוּב? וַיֹּאכֵל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְאַלְהֵיהֶן. בְּגִלְגָּל, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (הושע יב) בְּגִלְגָּל שְׁוֹרִים זַבְּחוּ, וְאִז שְׁלִטוּ בְכֶם שְׁנֵאִיכֶם.

וְכָר דָּא אַמֵּאִי. לְמַעַן דַּעַת צְדָקוֹת יי' כָּל אִינוּן צְדָקוֹת, דְעַבְדָּנָא לְכוּ, בְּזַמַּנָּא דְאַתוּן אֲחִידוּן בִּי, וְלֹא שְׂבִיקָנָא מְלָה דְעֲלָמָא לְשִׁלְטָאָה בְכוּ, וְרוּגְזָא דְלַעֲלִיא וְתַתָּא, וְזִינִין

בַּיּוֹם, וְהִרְגוּ שְׁלֹמֶעֱלָה וְלִמְטָה
וְהַמִּינִים הָרַעִים לֹא יִכְלֹמִים לְקָרֵב
לָכֶם.

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵינּוּ פֹה הַלֵּילָה
וְהִשְׁבַּחְתִּי אֶתְכֶם דָּבָר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר
ה' אֱלֹהֵי בָא רֵאָה, בְּשַׁעַת שְׁנִכְנֶס
הַשָּׁמֶשׁ, וְכָל הַשְּׁעָרִים נִסְתָּמִים,
וְנִכְנַס הַלֵּילָה וּמַחְשֵׁיךָ, כַּמָּה
קְבוּצוֹת מִתָּרִים מְשַׁלְּשׁוֹתֵיהֶם,
וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם,
וְכַמָּה מִמְּנִים גְּדוֹלִים עֲלֵיהֶם
שְׂמֹנֵה־יָגִים אוֹתָם. וַיֵּשׁ מִמֶּנָּה גְּדוֹל
עַל הַכֹּל מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְאוֹתוֹ
רָשַׁע הָיָה מִצְּדֵי אֶצֶל אוֹתוֹ הַמִּמְּנָה
הַעֲלִיּוֹן מִהַכֹּל בְּכַשְׁפָּיו. וְהוּא הָיָה
אוֹמֵר בְּכַשְׁפָּיו בַּלֵּילָה, בְּזִמְנָן
שֶׁהוּא שׁוֹלֵט בְּכָל סִיעָתוֹ, וְהוּא
הָיָה בָּא לְהַמְצֵא אֶצְלוֹ, וּמוֹדִיעַ
לוֹ מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה.

בְּגוֹן זֶה, (בְּרֵאשִׁית לא) וַיְבֹא אֱלֹהִים
אֶל לָבָן הָאֲרָמִי, אוֹתוֹ שֶׁמִּצְדֵי
אֶצְלוֹ. (שם ט) וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל
אֲבִימֶלֶךְ, כָּלִם בְּגוֹן זֶה. בְּכָל
מְקוֹם קוֹרְאִים לוֹ בְּאוֹתָם כְּשִׁפְיָם,
וְעַל זֶה הָיָה מִצְדֵי בַּלֵּילָה יוֹתֵר
מֵאֲשֶׁר בַּיּוֹם, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וְכָל
הַמְּכַשְׁפִּים וְהַחֲכָמִים הָאֵלּוּ הָיוּ
לְאֲבִימֶלֶךְ, שֶׁכְּתוּב (שם כו) וַיִּשְׁקַף
אֲבִימֶלֶךְ מִלְּךָ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד
הַחֲלוֹן. פְּתוּב בְּאֵן בְּעַד הַחֲלוֹן,
וְכְתוּב שָׁם, (שׁוֹפְטִים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן
נִשְׁקָפָה וַתִּיבַב אִם סִסְרָא. לָבָן
הָרִי פְּרִשׁוּהָ, בַּלְעָם כִּמּוֹ זֶה.

וְעַל זֶה כְּתוּב בְּכָלִם אֱלֹהִים; וַיְבֹא
אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם, וַיְבֹא אֱלֹהִים
אֶל לָבָן, וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל
אֲבִימֶלֶךְ. הוּא בָּא אֲלֵיהֶם, וְלֹא
הֵם אֵלָיו, שֶׁהָרִי אֵין לָהֶם מְקוֹם
זְמִין. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי כְּתוּב
אֱלֹהִים! אֵלֹא שֶׁהָשֵׁם הַזֶּה
מִשְׁתַּתַּף בְּכָל, וְאֶפְלוּ עֲבוּדָה זָרָה
גַּם נִקְרְאוּ אֱלֹהִים, אֱלֹהִים
אֲחֵרִים, וּבְכָלִל שֶׁל אֱלֹהִים
אֲחֵרִים אֵלֶּה מְמַנִּים, וּבְכָלִל זֶה

בַּיּוֹם, לֹא יִכְלִין לְקָרֵב אֵל

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵינּוּ פֹה הַלֵּילָה וְהִשְׁיִבּוּתִי
אֶתְכֶם דָּבָר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יי' אֱלֹהֵי. תֵּא
חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְּעֵאל שְׁמַשָּׁא, וְתִרְעִין כְּלָהּ
אֶסְתִּימוּ, וְעֵאל לֵילָא וְאֶתְחַשְׁדָּךְ, כַּמָּה חֲבִילִי
שְׂרָאן מְשַׁלְּשִׁיהוֹן, וְאֶזְלִין וְשַׁטָּאן בְּעֵלְמָא,
וְכַמָּה רַבְרְבֵי מִמְּנָן עֲלֵיהוּ דְּמַדְבְּרֵי לָהּ. וְאִית
מִמְּנָא רַבְרְבָא עַל כְּלָא מִסְטָרָא דְּשְׂמָאֵלֵא
וְהוּא רָשַׁע הָוָה שְׂכִיחַ לְגַבֵּי הוּא מִמְּנָא
עֲלָאָה מִכְּלָא בְּחַרְשׁוּי. וְהוּא הָוָה אָמַר בְּחַרְשׁוּי
בַּלֵּילָא, בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ שְׁלִטָא בְּכָל סִיעָתָא
דִּילֵיהָ, וְהוּא הָוָה אֶתִּי לְאֶשְׁתַּפְּחָא גַבֵּיהָ,
וְאוֹדַע לֵיהָ מַה דְּאִיהוּ בְּעִי.

בְּגוֹנוֹא (דף קי"ג ע"א) דָּא (בְּרֵאשִׁית לא) וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל
לָבָן הָאֲרָמִי, הוּא דְּשְׂכִיחַ גַבֵּיהָ. (בְּרֵאשִׁית
ט) וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל אֲבִימֶלֶךְ, כְּלָהּ בְּגוֹנוֹא דָּא.
בְּכָל אֶתֶר אֶקְרוּן לֵיהָ בְּאִינוּן חַרְשִׁין, וְעַל דָּא
הָוָה שְׂכִיחַ בַּלֵּילָא יִתִּיר מִבִּימְמָא. וְהָא
אוֹקְמוּהָ. וְכָל הַנִּי חַרְשִׁין וְחַכְמִין הָווּ
לְאֲבִימֶלֶךְ, דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כו) וַיִּשְׁקַף
מִלְּךָ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. פְּתִיב הָכָא בְּעַד
הַחֲלוֹן, וְכְתִיב הָתָם (שׁוֹפְטִים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן
נִשְׁקָפָה וַתִּיבַב אִם סִסְרָא. לָבָן הָא אוֹקְמוּהָ,
בַּלְעָם פְּדִין.

וְעַל דָּא בְּכָלֵהוּ כְּתִיב אֱלֹהִים, וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל
בַּלְעָם, וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל לָבָן, וַיְבֹא אֱלֹהִים
אֶל אֲבִימֶלֶךְ, הוּא אֶתָּא לְגַבֵּייהוּ, וְלֹאֵו אִינוּן
לְגַבֵּיהָ, דְּהָא לִית לָהּ אֶתֶר זְמִין. וְאִי תִימָא,
הָא כְּתִיב אֱלֹהִים. אֵלֹא, שְׂמָא דָּא אֶשְׁתַּתַּף
בְּכָלֵא, וְאֶפְלוּ עֲבוּדָה זָרָה נְמִי אֱלֹהִים אֶקְרִי,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים, וּבְכָלִלָא דְּאֱלֹהִים אֲחֵרִים אֵלִין
מִמְּנָן, וּבְכָלִלָא דָּא הָווּ, וּבְגִין כֵּן אֶקְרִי הַכִּי.
וְהוּא רָשַׁע הָוָה אָמַר בְּחַרְשׁוּי וְקָרִי לֵיהָ,

וְאֵתִי לְגִבְיָהּ. וּבְגִין כִּף כְּתִיב (במדבר כב) לִינוּ פֹה הַלְיִלָה וְהַשִּׁיבוֹתִי אֲתֶכֶם דְּבַר פְּאֶשֶׁר יִדְבַר יְיָ אֵלַי. הַהוּא רָשַׁע קָא מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה, דְּהָא לָא כְּתִיב בֵּיהּ, אָלֵא וַיִּבֵּא אֱלֹהִים.

דְּבַר אַחַר פְּאֶשֶׁר יִדְבַר יְיָ אֵלַי, עַל יְדֵי דְהַהוּא שְׁלִיחָא דִּסְטָרָא אַחְרָא. וְאִי תִימָא הָא בִּימָמָא אֲשַׁתְּכַח לְגִבְיָהּ. (ס"א כר הוה לַגְּבִיָּה בְּלֵק אֵלֵא)

אֵלֵא וְדָאִי בְּנַחֲשׁ אֲסַתְּפְלוּתָא הוּהּ בֵּיהּ, וּבַהּהוּא זְמָנָא הוּהּ מְסַתְּפֵל לְכוּוּנָא שְׁעַתָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאֵת נַחֲשִׁים. וַיֵּרָא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְיָ לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. אֵלֵא דְהַהוּא יוֹמָא אֲסַתְּפֵל לְכוּוּנָא שְׁעַתָּא, וְלֹא אֲשַׁתְּפַח כְּשָׂאֵר יוֹמֵי, וּכְדִין חֲמָא דְהָא רוּגְזָא רַבָּא לֹא אֲשַׁתְּפַח בְּעֵלְמָא, כְּדִין יָדַע כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְיָ לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. בַּהּהוּא זְמָנָא שְׂבִיק גְּרַמְיָה מְפַל נַחֲשִׁים דְעֵלְמָא, וְלֹא אֲסַתְּפֵל בַּהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאֵת נַחֲשִׁים.

הָא חֲזִי, בַּהּהִיא שְׁעַתָּא דְרַתְחָא אֲשַׁתְּכַח, כְּדִין שְׁמָאֵלֵא אַתְעַר, וְהוּהּ יָדַע הַהוּא רָשַׁע אַתְר, לְאַחְדָא בְּסְטָרָא שְׁמָאֵלֵא, לְמִילַט.

וְאֲסַתְּפֵל בַּהּהוּא זְמָנָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. כְּדִין מַה כְּתִיב, (במדבר כג) מַה אֶקוּב לֹא קִבָּה אֶל וּמַה אֶזְעוּם לֹא זַעַם יְיָ. וּבְגִין כִּף, (מיכה ו) עַמִּי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵץ בְּלֶק וְגו'. וּמַה עָנָה אוֹתוֹ בַלְעָם בֶּן בְּעוֹר (בנין בך) וַיִּפְּאֵן אִינוּן יִשְׂרָאֵל, וַיִּפְּאֵה חוֹלְקֵיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי. (דְמַאֲרִיחוֹן אוּבַח לֹזן חכ"ו).

אַם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ. (ויקרא כ"ו) אַם בְּחַקְתִּי, דָּא אַתְר דְּגִזְרִין דְּאוּרִייתָא תִלְיִין בַּהּהוּא אַתְר, כְּמָה דְאֵת אַמֶּר (ויקרא יח) אֵת חַקוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. חוֹק הוּא דְאֶקְרִי חֲכִי, וּגִזְרִין דְּאוּרִייתָא בַּהּ אַתְּפִלְיִן. (ויקרא כה) וְאֵת מִשְׁפְּטֵי תִשְׁמֹרוּ.

הִיו, וְלִכּוּן נִקְרָא כִּף. וְאוֹתוֹ רָשַׁע הִיָּה אוֹמֵר בְּכַשְׁפֵּיו וְקוֹרָא לוֹ, וּבָא אֵלָיו. וּמִשּׁוּם כִּף כְּתוּב, לִינוּ פֹה הַלְיִלָה וְהַשִּׁיבוֹתִי אֲתֶכֶם דְּבַר פְּאֶשֶׁר יִדְבַר ה' אֵלַי. אוֹתוֹ רָשַׁע מְשַׁבַּח אֶת עַצְמוֹ, שְׁהָרִי לֹא כְּתוּב בּוֹ, אֵלֵא וַיִּבֵּא אֱלֹהִים.

דְּבַר אַחַר פְּאֶשֶׁר יִדְבַר ה' אֵלַי - עַל יְדֵי אוֹתוֹ שְׁלִיחַ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲחֵר. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי בֵּינִים נִמְצָא אֵצְלוֹ (כְּשֶׁהָיָה אֵצֶל בְּלַק אֵלֵא) - אֵלֵא וְדָאִי בְּנַחֲשׁ הַהֶתְבֻּנְנוֹת הִיָּתָה בּוֹ, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הִיָּה מְסַתְּפֵל לְכוּן אֵת הַשְּׁעָה. זְהוּ שְׂכָתוּב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאֵת נַחֲשִׁים. וַיֵּרָא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. אֵלֵא שְׁאוֹתוֹ יוֹם הַסְּתַפֵּל לְכוּן אֵת הַשְּׁעָה, וְלֹא נִמְצָא כְּשָׂאֵר הַיָּמִים, וְאִזּוֹ רָאָה שְׂאִין רִגְזוֹ גְּדוּל נִמְצָא כְּעוֹלָם, אִזּוֹ יָדַע כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּאוֹתוֹ זְמַן הַעֲזִיב אֶת עַצְמוֹ מִכָּל הַנַּחֲשִׁים שֶׁל הָעוֹלָם, וְלֹא הִסְתַּפֵּל בָּהֶם. זְהוּ שְׂכָתוּב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאֵת נַחֲשִׁים.

בָּא רָאָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁהָרְגִזוּ נִמְצָא, אִזּוֹ הַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֵר, וְהִיָּה יוֹדַע אוֹתוֹ הַרְשָׁע אֵת הַמְּקוֹם לְאַחֲזוֹ בְּצַד הַשְּׂמָאל לְקַלֵּל. וְהַתְּבוּנָן בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, וְלֹא מִצָּא. וְאִזּוֹ מַה כְּתוּב? (במדבר כג) מַה אֶקֶב לֹא קִבָּה אֶל וּמַה אֶזְעַם לֹא זַעַם ה'. וּמִשּׁוּם כִּף, (מיכה ו) עַמִּי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵץ בְּלַק וְגו'. וּמַה עָנָה אוֹתוֹ בַלְעָם בֶּן בְּעוֹר. אֲשֵׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל, אֲשֵׁרִי חִלְקִם כְּעוֹלָם הַיּוֹם וּבְעוֹלָם הַבָּא. (שְׂרַבּוּם הוֹכִיחַ לְהֶם כִּף). אַם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ. אַם בְּחַקְתִּי - זֶה מְקוֹם שְׁגוּרוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיֹת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (ויקרא יט) אֵת חַקְתִּי תִשְׁמֹרוּ. חֵק הוּא שְׁנִקְרָא כִּף, וּגְזוּרוֹת הַתּוֹרָה בּוֹ נִכְלָלוּת. (שם כה) וְאֵת מִשְׁפְּטֵי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא מושוו פסיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
וכהבטחת הרשב"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300